

hvis Blodtørst vakes, saasnart han hørte Nogen blive rost.

Opmuntret af denne Tilslutning vedblev Eybert:

„At ville flyve med Vildgæssene har jo desværre altid været vor Nationalskavank, og det har sandelig — baade politisk og kommercielt — været os en dyr Passion. Det er en evig Sandhed, hvad Nathan engang skrev i en Nekrolog over et forulykket Subjekt af hans Bekendtskab: man fødes, lever, ældes og dør som Fantaster i dette Land.“

Aron Israel sad lidt og pillede ved sit tynde Hageskæg. Saa sagde han, ligesom undskyldende:

„Ja — mon der ikke skulde være nogen Overtro deri ogsaa? Jeg mener, holder ikke . . . gennemgaaende . . . vore unge Mænd sig i deres Stræben endogsaa paafaldende lavt ved Jorden? Jeg har som Lærer nogen Lejlighed til at lære vor Ungdom ret nøje at kende; og det har ofte forbavset mig, hvor sjelden deres Indbildningskraft beherskes af noget, der ligger udenfor Dagliglivets snevreste Rammer. I ni af ti Tilfælde gaar deres Fremtidsdrømme ikke ud over en eller anden ret beskeden Samfundsstilling, et Borgmesterembede, en indbringende Lægepraksis, en hyggelig Præstegaard paa Landet. Der synes mig derfor noget interessant . . . noget tiltrækkende ved at træffe en ung Mand, der som Hr. Sidenius sætter sit Maal saa højt . . . saa fantastisk stort, om De vil —.“

„Jeg vil ikke strides med Dem om det enkelte Ord,“ afbrød Eybert ham ret hvast, mens Fru Salomon igen bød Kaffe og de to Frøkner Israel hemmelig forsøgte ved Tegn at faa Broderen til at standse. „Maaske maa man virkelig snarere kalde os et drømmesygt Folk end netop et fantastisk.